

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 187/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpenej advokátom Mgr. Miroslavom Hončárom, Perličkova 26, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20, čl. 21, čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžo 153/2015 z 26. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. februára 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20, čl. 21, čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a svojho práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžo 153/2015 z 26. októbra 2016 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 13. septembra 2012 na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) žalobu, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutí stavebného úradu „2-druhej stolice: Krajského stavebného úradu v Bratislave t. č. Obvodného úradu Bratislava, odboru výstavby a bytovej politiky“ (ďalej len „stavebný úrad“) č. A/2012/0884/JAN z 15. augusta 2012, č. 11165/2012/SVBP-24833 z 26. apríla 2012 a č. A/2011/1958/JAN z 8. novembra 2011, ktorými «*stavebný úrad druhej stolice zrušil dodatočne vydané stavebné povolenie [REDAKOVANÉ] s manž., lebo vydaným DODATOČNÝM STAVEBNÝM POVOLENÍM bol legalizovaný nebezpečný statický stav 13.-podlažného vežového OBYTNÉHO paneláka, vzniknutý tým, že nový vlastník bytu č. 14 na 3. posch. DOMU nad mojím bytom č. 10 stojaceho na ul. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] svojvoľne a to v čase bez statického posudku a bez súhlasu spoluvlastníkov vežového DOMU vybúral ťažkými vibračnými mechanizmami nosný panel v zakúpenom byte č. 14 čím porušil právo spoluvlastníkov pokojne bez vibrácií užívať svoj majetok – BYTY a spôsobil statickú poruchu vežového DOMU, nad jeho bytom č. 14 „na stračeť nôžke“ zbytku 40 cm nosného panelu stojí 10 vrchných podlaží v podsekanom DOME. Cieľom svojvoľného zásahu [REDAKOVANÉ] do statiky DOMU bolo v zakúpenom byte č. 14/3. poschodie vytvoriť si „moderný byt“, aby bola obývačka spojená s kuchyňou a s chodbou to v panelákovom ešte k tomu výškovom DOME znamená vážne porušenie statiky DOMU a takýto poškodený DOM by v prípadnom novom kolaudačnom konaní nemohol byť uschopnený na užívanie, na bývanie.».*

Podľa sťažovateľky znalecký posudok statika [REDAKOVANÉ] č. 9/2007, ktorý bol v predmetnej veci vypracovaný, mal stavebný úrad odmietnuť a dodatočné stavebné povolenie nevydať. Navyše dodatočné stavebné povolenie podľa sťažovateľky dosiaľ

nenadobudlo ani právoplatnosť a súhlas spoluvlastníkov s predmetnou rekonštrukciou, ktorý si zadovážil [REDACTED], neobsahuje ani predpísané náležitosti. Namieta, že účastníkom tohto stavebného konania boli postupom stavebného úradu „odňaté ich procesné a Ústavné práva dozvedieť sa o rozhodnutí a odvolať sa voči vydanému Dodatočnému stavebnému povoleniu“.

Podľa sťažovateľky krajský súd aj najvyšší súd pochybili, keď predmetnú vec verejne neprerokovali a právneho zástupcu sťažovateľky neupovedomili ani o termíne pojednávania. Namieta, že vo veci konajúce súdy vôbec neporozumeli kontrolnému znaleckému posudku, ktorý bol v predmetnej veci vypracovaný.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

«1. Porušené bolo základné právo [REDACTED] narodenej dňa 22. 11. 1948, občana SR, podľa Medzinárodného dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1. právo na pokojné užívanie majetku (správne má byť „podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“, pozn.) a čl. 6 právo na spravodlivé súdne konanie (správne má byť „čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“, pozn.) a čl. 13 právo na účinný opravný prostriedok (správne má byť „čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“, pozn.) a podľa Ústavy SR čl. 20 právo na ochranu majetku a čl. 21 Právo na nedotknuteľnosť obydlia a čl. 46 odst. 2 právo na súdnu ochranu a čl. 48 odst. 2 právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a aby sa občan mohol vyjadriť ku všetkým dôkazom v právnej stavebnej veci sťažovateľa.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje ROZSUDOK Najvyššieho súdu SR k. č. 10 Sžo/153/2015 zo dňa 26. 10. 2016 v celom rozsahu a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na nové konanie a rozhodnutie.

3. Účastníčke súdneho konania pani [REDACTED], narodenej dňa [REDACTED], občanke SR Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume: = 90 000.- Eur od Najvyššieho súdu SR z titulu porušenia základných ľudských práv uvedených v bode 1. nálezu a Najvyšší súd SR je povinný [REDACTED] [REDACTED] vyplatiť priznanú sumu: = 90 000.- Eur do 60 dní od právoplatnosti tohto

rozhodnutia, okrem toho Najvyšší súd SR je povinní uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia vo výške: = 300.- Eur do 30 dní na účet právneho zástupcu.»

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne uvádza, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Preto jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo Trestného poriadku.

Podľa § 121 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa končia uplynutím tohto dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, kedy nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty.

Predmetom predbežného prerokovania bolo sťažovateľkou namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 20, čl. 21, čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práv podľa čl. 6 a čl. 13 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Sťažovateľka k sťažnosti priložila aj kópiu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, z ktorej vyplýva, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 8. decembra 2016.

Vychádzajúc z už uvedeného, plynutie lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v spojení s § 121 ods. 3 CSP je potrebné počítať od právoplatnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, teda od 8. decembra 2016, pričom deň, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, kedy nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty, je 8. február 2017 (streda). Sťažnosť sťažovateľky však bola ústavnému súdu doručená 13. februára 2017, pričom na poštovú prepravu bola daná 9. februára 2017, teda je zjavné, že bola podaná po lehote podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, preto je potrebné túto sťažnosť považovať za oneskorene podanú.

V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03).

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Nad rámec ústavný súd poukazuje na to, že aj keď sťažovateľka ústavnému súdu predložila kópiu mailu, ktorým sa snažila preukázať, že sťažnosť ústavnému súdu doručila včas (mail, obsahom ktorého mala byť predmetná sťažnosť, bol odosielaný 7. februára 2017 na adresu ustavnysud@e-podanie.sk, pozn.), ústavný súd žiadne takéto podanie sťažovateľky neeviduje.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2017